

[Inge Fischer Møller.]

må afhænge af, om hun ønsker at føde barnet, eller om hun magter det. Ingen andre, hverken moralske, etiske eller religiøse opfattelser, må påvirke dette; kun kvinden alene skal bestemme.

Til sidst vil jeg sige, at når spørgsmålet om mulighed for gennemførelse af fri abort er trukket frem nu, har jeg selvfølgelig haft hele spørgsmålet omkring barnets tarv i tankerne, og at jeg bl. a. på baggrund af dette vil fremhæve, at det sidste fra min side i denne sag endnu ikke er sagt.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): For at der ikke skal være nogen misforståelser, vil jeg gerne præcisere, at jeg hverken kan give tilsagn om at støtte forslag om fri abort eller vil udtale mig imod en sådan reform. Det, der er mit standpunkt, er, at hvor der er opstået spørgsmål om at revidere en lov, der kun er 2 år gammel, må det mindste, man kan kræve for en sagligt forsvarlig lovgivning være en undersøgelse af, hvordan denne lov har virket. Vi ved, at vi får et materiale, hvorpå vi kan bygge vore overvejelser om, hvorvidt der skal ske en yderligere liberalisering, men vi har ikke dette materiale nu, og jeg synes, det er rimeligt at afvente, at dette materiale kommer til veje.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Else-Merete Ross* til justitsministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvordan § 7, stk. 2, i lov om svangerskabsafbrydelse skal fortolkes?“

Skriftlig begrundelse:

Mit spørgsmål er stillet på grundlag af en artikel i B.T. fra 21. april i år, hvoraf fremgår, at formanden for sygehusudvalget i Århus amt, Viola Johansson, Randers, med øjeblikkelig virkning har indført adressekontrol på centralsygehuset i Randers, når det drejer sig om svangerskabsafbrydelse.

Denne oplysning er overraskende, da det for mig at se efter § 7, stk. 2, er sådan, at en mødrehjælpsinstitution i en række tilfælde kan henvise en kvinde til svangerskabsafbrydelse på et sygehus, til hvilket hun ikke har tilknytning gennem sin bopæl.

Else-Merete Ross: Jeg vil gerne have lov til at komme med en supplerende bemærkning til den skriftlige begrundelse.

Hvis man tænkte sig, at alle sygehuse lokalt ville oprette et bopælskriterium for kvinder, der skal have foretaget svangerskabsafbrydelse, ville den mulighed, som mødrehjælpen nu har for at lade kvinden indlægge på et andet sygehus end det, hvorunder hun hører, hvis lægen på dette sted nægter at foretage indgrebet, ikke kunne opretholdes.

Slutningen af stk. 2, hvor der står, at mødrehjælpsinstitutionen også i andre tilfælde kan godkende, at indgrebet foretages på et andet sygehus, såfremt særlige hensyn til kvinden taler derfor, ville også blive illusorisk, hvis alle sygehuse fastholdt et bopælskriterium.

Er min lægmandsfortolkning af loven forkert?

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Reglen i svangerskabslovens § 7, stk. 2, vedrører jo spørgsmålet om, på hvilket sygehus abortindgrebet skal foretages, og reglen er den, at overlægen på det sygehus, hvorunder kvinden hører, kan nægte at foretage den abort, som er blevet tilladt af samrådet eller ankenævnet. Men gør han det, er han forpligtet til at henvise kvinden til mødrehjælpen, der så kan lade hende indlægge på et andet sygehus. Også i andre tilfælde kan mødrehjælpsinstitutionen efter § 7, stk. 2, godkende, at indgrebet foretages på et andet sygehus, såfremt særlige hensyn til kvinden taler derfor.

Udgangspunktet er således, at indgrebet skal foretages på kvindens hjemstedssygehus, og jeg går ud fra, at den omtalte adressekontrol tager sigte på at forhindre indlæggelse i tilfælde, hvor særlige hensyn ikke foreligger.

I anledning af fru *Else-Merete Ross'* spørgsmål har jeg i øvrigt nu indledt en nærmere undersøgelse af forholdet, og denne undersøgelse håber jeg snart vil være tilendebragt.

Else-Merete Ross: Det gør mig ondt at måtte sige det, men jeg synes faktisk ikke, at ministeren fortolkede dette, som jeg tænkte mig, nemlig at hvert sygehus slår